

PRODANÝCH 15 000+ KUSŮ

ŽIJ JAKO KRÁL, NEBO BREČ A PROKLÍNEJ

P E T E R   D U B A J

P E T E R   D U B A J

ŽIJ JAKO KRÁL,
NEBO BREČ
A PROKLÍNEJ

Prohlášení

Obsah této knihy je bezvýhradným vlastnictvím autora, proto je chráněna autorským zákonem. Je zakázáno jakékoliv šíření této knihy nebo její části třetím osobám bez písemného souhlasu autora.

Copyright © Peter Dubaj
Design © Peter Rybár

ISBN 978-80-972735-1-4

P E T E R   D U B A J

ŽIJ JAKO KRÁL,
NEBO BREČ
A PROKLÍNEJ

Bratislava 2018

DIAMONDBRAND.CZ

By Peter Dubaj

KINGDUBAJ.SK

STAŇ SA MILIONÁROM NA INTERNETE

**EBAY
EXPERT**

**Věnované všem hejtrům a lidem,
kteří mi přáli smrt a zánět okostice.**

Děkuji

Chtěl bych vyjádřit svou upřímnou vděčnost těm, kteří přímo a nepřímo přispěli k tvorbě této cenné knihy. Mezi ně patří moje rodina, která to s takovým bláznem dosud vydržela. Moje přítelkyně Zuzana, která mi byla velkou oporou, když mě lidé proklínali během psaní knihy a chodila mi nakupovat diazepam, stejně jako emigrant Kamir Tabir, který se staral o editaci a supervising této knihy.

Chtěl bych poděkovat škole Vansová v Topolčanech, kde jsem se nenaučil nic jiného než pálení hejtu. Speciální poděkování patří paní Věrce, která mě naučila datum smrti Sofokla a specialistce na cestovní ruch paní Kubričanové. Ta mi na maturitě vytopila 4 z cestovního ruchu jen proto, že jsem před maturitou odešel na Miami. Děkuji panu řiditeli této univerzity, který mě poslal pryč vždy, když jsem za ním přišel řešit nějaký problém. Děkuji za oporu, pomoc a čtyřleté deptání.

Rád bych také poděkoval panu Balážovi z tiskového centra v Bratislavě. Právě on zařídil, aby měl i chlapec bez vysoké školy svou knížku.

A nakonec děkuji všem vám, kteří čtete mou knihu. Přeji vám užitečně a příjemně prožité chvíle při jejím listování.

Děkuji Bohu, že mě poslal na tento krásný svět.

Peter Dubaj

Obsah

Předmluva	11
Kapitola 1/ O mně	15
Kapitola 2/ Co si o mně myslí okolí?	18
Kapitola 3/ Aktiva vs. pasiva	24
Kapitola 4/ Závidět si, to je takové slovenské	33
Kapitola 5/ Bohatí nepracují pro peníze	39
Kapitola 6/ Proč bych měl chodit do školy, kde učí lidé, kteří jsou na pokraji krachu?	46
Kapitola 7/ Jeden příjem nestačí. Nebud'te jen kus masa!	52
Kapitola 8/ Tříhodinová pracovní doba	58
Kapitola 9/ Strach jako překážka ke štěstí	63
Kapitola 10/ Cestování jako smysl života	67
Kapitola 11/ Komunikace nad zlato	77
Kapitola 12/ Motivátoři vs. realita	89
Kapitola 13/ Proč žena potřebuje osobnost a ne zkrachovance	95
Kapitola 14/ Pravda bolí	102
Kapitola 15/ Pokud nejste osobnost, nikoho nezajímáte	107
Kapitola 16/ Tvářím se, že mám – a přitom nemám nic!	112
Kapitola 17/ Nejprve vybuduj sám sebe, až potom svou značku!	116
Kapitola 18/ Chci raději zdraví než peníze	122
Kapitola 19/ Milionová značka vs. eBay byznys	127
Kapitola 20/ Proč to nemůže být zdarma?	135

Kapitola 21/ Život je cesta a učíme se celý život	140
Kapitola 22/ Vše, co se má stát, se stane	145
Kapitola 23/ Dnes tady seš, zítra už nemusíš	149
Vysvětlení	153
Slovník cizích slov	155

Předmluva/ Proč vznikla tato (časem doproklínaná) kniha?

Zdravím vás! Mé jméno je Peter Dubaj a narodil jsem se v Topolčanech. Ve městě, ve kterém mě zná asi každý obyvatel. Od novorozenců až po důchodce, kteří musí v této krásné krajině doslova živořit! Kdybyste udělali anketu o tom, kolik lidí mě má v mém městě rádo, jen stěží by se číslo vyšplhalo na deset procent. A to i přesto, že jsem nikomu neublížil. To jen zdejší lidé jsou natolik deprimovaní ze svých životů, prací, heren a kasin, že nakonec jsem já ten, kvůli kterému jsou chudí! V Topolčanech je to prostě tak: Pokud se někomu přestane dařit, můžu za to pravděpodobně já! Nevím, čím to je, možná jen osud chtěl být kurvou a nadělil tento úděl mně. Jaj, vlastně o tomto jsem ani nechtěl psát, to mě jen tak napadlo, jak si tu sedím na kávě v Hongkongu... Vlastně – já jen žertuji. Všichni z města mě mají rádi a nejraději jsou, když se mi zadaří a do kapsy se mi zatoulá další grošík. No, pojďme pěkně po pořádku...

Proč se takový (jako říkala moje paní učitelka) chuj bez vysoké školy rozhodl napsat knihu? Vlastně jsem to ani neměl v plánu! Nikdy jsem knihy nějak zvlášť neřešil. A hlavně ty nesmysly, které jsem musel číst na povinném čtení! Obsah do čtenářského deníku jsem dal vždy udělat nějakému brigádníkovi. Už tehdy jsem byl totiž zaneprázdněn prací. Neměl jsem na takové pičoviny čas – jak se říká v Topolčanech, nelíčilo mě to. Vždy jsem se snažil najít člověka, který měl cenu svého času levnější než já Typický KauflandMan. Nikdy bych si nemyslel, že budu někdy psát nějakou knihu a hlavně – komu

bych ji prodával, když mě všichni nenávidí za to, že si cestuji a nespořím do rakve? Věci se však měly jinak a osud mi zaklepal na hodinky Rolex, abych konečně lidem řekl, jaká realita opravdu je. Lépe je tvářit se, že je vše OK, mít nasazené růžové Ray-Bany a říkat si: „Co už nadělám, když žiji v bídě a mizérii?“ Nuže, přesně pro takové lidi je určena moje kniha. Vlastně nejen pro ně, v podstatě pro všechny lidi od tří do 128 let. Abyste pochopili její obsah, stačí vám (podle výzkumů, které jsem si dal udělat na mé bývalé škole) IQ od 90 a více. Pokud tomu neporozumíte, můžete se domnívat, že jsem vás zatahl do nějakého podvodu. Když už píšu o škole – dvakrát mi v ní na totálku rozbili hlavu jen proto, že jsem byl týden na dovolené v Punta Cane (kde i tak přšelo). Mému bývalému spolužákovi Koláři to ale vadilo. Brácho, zdravím do Kaufflandu a nezlobím se na tebe! Raději rozbitá hlava, jako kdyby mě mělo chytit vykládání bedýnek!

Ale teď už k tomu, jak vznikla tato kniha. Vznikla přesně 26. února 2017, po mém příchodu z Kyjeva do Prahy. Seděl jsem s kámošem z Afghánistánu v nejlevnější hospodě na Praze 28, kde jsme si dávali utopence za 35 korun. Nyní se nějaký chuj možná zasměje, že jsem vyzutý a hotový, protože jsem jedl utopence. Ano, chtěl jsem si objednat svíčkovou za 299 korun, ale kuchař už jebnul zástěru do konvektomatu a musel utíkat za ženou! Dal bych si i dražší jídlo, ale například v takové Bratislavě by vám ve dvě v noci nedali ani utopence. Namísto toho by vás raději utopili v Dunaji. A jak jsme tak seděli, povídali jsme jsi o knihách. Kamarádovi jsem zmiňoval, že jsem za 20 dní přečetl pět knih, které mi změnily pohled na život. A ten na mě najednou vystřelil: „Petre, proč nepíšeš knihy ty? Vždyť sám jsi prošel více než polovinu světa, nejsi závislý na tátově autě, plníš si sny a každému říkáš pravdu do očí. Proto si i nenáviděný.“

Já na to: „Dej mi pokoj, myslíš si, že si potřebuji vyrábět práci na 300 hodin, abych následně vydělal na čtyři panini ze Shellky?“ Jeho odpověď byla, že mě zná a je si jistý, že by to bylo super a lidé by se z toho posrali.

Tak jsem začal uvažovat. Psaní jsem nikdy neměl extra v lásce a nikdy jsem ani nebyl příliš trpělivý. Napadlo mě: Mám u sebe zbývajících 2 000 eur, dejme sázku. Pokud ji nestihnu vydat do 31. července, peníze dám kamarádovi a on si je může nechat. Může si s nimi udělat, co chce. Pokud ji však do tohoto data vydám, uděláme v Praze velkou oslavu, na kterou pozvu 100 lidí na jeho náklady! On souhlasil a já jsem byl nucen začít psát hned, jak jsem přišel na hotel. Za první noc jsem měl hotové první dvě kapitoly.

Při psaní jsem mluvil s dalšími nejbližšími lidmi, například s mou babičkou. Ta mi hned z voleje řekla: „Na tebe není nikdo zvědavý a nejsi ani češtinář, nebudeš vědět ani to, kam dát do textu čárky.“ Ano, měla vcelku pravdu. Já jsem to sice nevěděl, ale věděl to člověk, který mi celou knihu gramaticky upravil za 50 eur. Zatímco se on jako takový pavouk natahoval s touto mravenčí prací, já vydělal několikanásobně více! Prostě jsem si koupil levného člověka, díky kterému dnes čtete tuto knihu s čárkami na svém místě. Pokud to náhodou posral a někde tu čárku zapomněl dát, tak se těším na hejtry, kteří mi budou vypisovat a budou chtít vrátit peníze. Pokud to opravdu chcete řešit, napište to někde do diskuzních portálů, rád se pak zasměju, jak máte čas řešit čárky! Příběh však nepochopíte a budete naříkat u bedýnek plných Jonagold jablek.

Do svých 21 let jsem prožil zajímavý příběh, poznal jsem více než 90 zemí světa, setkal jsem se s milionáři, ale také s totálními potížisty. Každý z nich mi něco dal. Díky neustálé šikaně jsem ještě na základní škole rozjel své byznysy a dnes rádím mladým lidem, jak žít svůj vysněný život, jak nežít jako

ovce ze salaše, zařazena v davu. Přitom prodávám produkty pod vlastními značkami, které mi vyrábějí v Asii. A totéž chci ukázat i vám. Ti z vás, kteří jste již navnadění, můžete si prohlédnout můj kurz na **www.DiamondBrand.cz**. Stejně se zaměřuji i na prodej zajímavých produktů přes eBay. Své „know-how“ jsem vložil do kurzu **www.eBayExpert.cz**. Mám i další byznysy, ale o tom až později. Nyní si mnozí z vás řeknou: „Podívej, ten hajzl mi chce hned něco prodávat.“ Jste na omylu. Já vám nic prodávat nepotřebuji. Jen tvrdím, že pokud chcete být chudí a nešťastní, neutrácejte ani data na to, abyste si naťukali tyto kurzy...

Tolik o mně. A teď se pohodlně usadíte, udělejte si popcorn a přečtěte si, co jsem pro vás vyčaroval. Pokud se vám kniha nebude líbit, je možné, že jsem dement, který neumí psát. Ale dnes, když už máte výtisk v ruce a zatopily jste nějakou tu korunku na jeho koupi, vězte, že bez imigrantů by to nebylo možné! Všichni na ně jen nadáváte, ale nyní díky jednomu imigrantovi alespoň čtete něco, co vám otevře oči a roztočí hlavičku. Přeji vám příjemné čtení.

Kapitola 1/ O mně

Lidé v mém okolí si myslí, že jsem jen provokatér, který svým životním stylem dráždí obyčejné lidi. Já si to však nemyslím. Skutečné poslání toho, co dělám, je, aby se pracující a vykořisťovaný lid vzpamatoval z letargie, v níž žije. Říká se, že je lepší být chudý a šťastný, než být bohatý a nešťastný. **Já jsem vytvořil kompromis! Jsem mírně bohatý, ale hlavně – jsem šťastný.**

Co se týče byznysu, první úspěšné prodeje jsem udělal, když jsem měl 14 let. V tomto věku jsem prodal více než 100 průklepových domén, rozběhl jsem své první internetové obchody a provedl jsem vklad do nějakých dalších projektů. Už na základní škole jsem skupoval a dražil ojeté a rozbité telefony, které jsem doma opravoval. Inzertní portály mi v tom velmi dobře pomáhaly. Díly jsem samozřejmě kupoval od mého kamaráda Huy Xian. Když jsem mu napsal, že potřebuji 3 000 ochranných obalů na iPhone 4, dostal mrtvici a už neodepisoval. Tím skončil i můj byznys v této branži. O tom, že přišly na trh různorodé porovnávající zboží, raději mluvit nebudu... Otec mi v té době říkal, že jsem levý a nedokážu vybrat ani zadní kryt z Nokie N95. Pokud si na tuto Nokii ještě pamatujete, měli jste šťastné dětství. Tohoto harampádí, nad kterým by dnes, v době iPhone-ů, ohrnul nos i bezdomovec, jsem někdy prodával ve velikosti zavařovacích sklenic!

Kamarády jsem měl všude, kam jsem přišel. Lidé mě poznali ve všech drahých podnicích a hotelích. Začalo si

mě všímat i ženské pohlaví. Kde jsou peníze, tam jsou hezké ženy! Pěkné a toužící ulovit si z bohatého rybníka plného sumců alespoň jakous-takovous rybu.

Na začátku jsem je střídal často. Pokud mě s nějakou viděli déle než měsíc, byl to rekord. Ale na druhou stranu ke svýmpartnerkám jsem byl vždy štědrý. Ať už to byla studentka z chudé rodiny, která potřebovala peníze na školu, nebo zachovalá svobodná maminka, která nedokázala vyžít z mateřské.

Můj život se otočil o 180 stupňů přesně po ukončení všech trápení na školách. Na nich mi učitelé neházeli pod nohy jen malá polena, ale celé stromy! Nuž ale vše se zvládlo, jsem tady a můžu si užívat život. Moje paní učitelka, které chybí ještě 30 let na splacení hypotéky, si bohužel totéž říci nemůže.

Co je bohatství a kdo jsou bohatí lidé?

S touto otázkou se setkávám na každém kroku. Pro někoho je důležitější duchovní, pro jiného materiální bohatství. Ale v dnešní době, více než kdykoliv předtím, se do popředí dostává právě otázka peněz. **Kdo tvrdí, že pro něj nejsou důležité, ten lže!** Polemiky jsou různé a každý se odvolává hlavně na zdraví, které si za peníze nekoupíme. Souhlasím. No, peníze jsou nástroj pro získání svobody, po které každý touží. Kdo je nemá, ten se postaví na vlastní nohy, jen aby je získal nebo alespoň sní o tom, co by bylo, kdyby je měl. Pravda je, že jsem se nikdy necítil být více naživu než teď, když mám své byznysy a z nich slušný pasivní příjem. S mojí hotovostí mohu být kýmkoliv, cestovat kamkoliv a dělat cokoliv. **Cítím se opravdu svobodně.** A ani mě nenapadne, abych záviděl sousedovi za to, že se vrátil z Mallorcy, protože já jsem akorát přijel z Thajska!

Moje poslání

Dnes bych chtěl vzdělávat lidi. Ukázat jim, jak se propracovat k finanční svobodě. Nechci, abyste byli odkázáni na nákupy jednotlivých potravin pouze tehdy, když jsou v akci. Chci dosáhnout toho, abyste si kupovali rovnou Moět, a to za plnou cenu! Neberte mě ve špatném, ale je velmi povzbuzující a potěšující, když se už více nemusíte v restauraci dívat na cenu jídla. **Každé mé tvrzení vychází ze zkušeností, které jsem během svého života nabyl.** A ty se snažím posunout dál.

Ty nejlepší věci v životě jsou zdarma.

Ty druhé nejlepší věci jsou velmi, velmi drahé.

Kapitola 2/ Co si o mně myslí okolí?

Pravdou je, že strach z odsouzení okolí má většina z nás. Podmiňují své chování, oblékání, návyky, v podstatě všechno jednomu jedinému cíli. Aby nás okolí mělo rádo – nebo tedy alespoň respektovalo. Je toto podle vás mentální svoboda? Nemyslím si.

Můj strach z názoru ostatních trval do mých 13 let. Pak přišla změna. Najednou jsem byl osmák na základní škole a měl jsem vlastní názor! Už mě nebavilo přitakávat učitelům nebo spolužákům. A ti mě za to ve třídě odsoudili. Ani nevědí, jak mi pomohli! Když mě jejich odsuzování provázelo každým dnem, postupně jsem si zvykl do takové míry, že jsem jejich názor úplně vyfiltroval. Začal jsem se oblékat ještě výstředněji než předtím. Své názory jsem začal projevovat ještě hlasitěji. A světe div se: **V tomto okamžiku jsem začal být opravdu šťastný!**

A dnes? Dnes by mě mnozí spolužáci nejraději zapíchlí nožičkou čínské výroby XiamenXinah. Sami totiž vykládají Coca-Colu v Kauflandu nebo lepší štítky na zboží v nějakém velkoskladu. Určitě si říkáte, že se vysmívám manuální práci. **Kdepak, já chápu, že společnost potřebuje i dělníky, včetně čističe pisoárů, ale nemusíš to být právě ty, co čteš tuto knihu!**

Už od malička je lidem vštěpováno do jejich jednoduchých hlav: „Dobře se uč, nedělej ostudu, slušně se oblékej. Vždyť co si o tobě pomyslí jiní? Co si o tobě pomyslí učitel, přátelé nebo lidé, kteří tě neznají?“ Jako by člověka tvořilo to, co si o něm pomyslí ostatní! Je to zvláštní, ale lidem neuvěřitelně záleží na názorech jiných. Byli naučeni, aby se ukazovali vždy

v tom nejlepším světle, aby si o nich ostatní mohli myslet jen to nejlepší. **Potlačují svou přirozenost, aby se zalíbili jiným.** Svou masku skládají dolů až poté, když zjistí, že mohou někomu důvěřovat. Teprve tehdy ukáží svou pravou tvář. Je to jakási forma strachu, strachu z odsouzení. Každý chce někam zapadnout, patřit do určitého šuplíku. Jenže právě to z nás vytvoří osobu, na kterou si nikdo nikdy nevzpomene!

Mám takovou zásadu – svou pravou tvář ukazuji každému hned v první chvíli. Nemusím se pak přetvařovat jako takový potkan. Nebo dělat přitakávače (těch je dost i beze mě). Pokud si někdo vytvoří o mně ne příliš pozitivní názor, mně to nevadí. Vždyť jsem ukázal, jak se opravdu cítím, jaký jsem opravdu uvnitř. Svoboda, volnost a seberealizace – přesně tyto atributy jsou spojeny s pocitem, když se projevíte ve skutečném světle!

Pokud vám záleží na názorech ostatních, klidně dělejte to, co váš zkrachovalý soused na Dacii, a máte vyhráno. **Na to, aby si o vás lidé nemysleli nic špatného, stačí být šedý průměr.** Stačí dělat to, co dělá většina. Oblékat se tak, jak se obléká většina, říkat to, co říká většina. Pak vás čeká nudný, chudý život bez barevných papírků, které sice neznamenají mnoho, ale stále si za ně můžete koupit svobodu a nějaký ten zážitek!

Chovejte se jako blázen a prorazíte!

Během loňské tuhé zimy jsem navštívil Prahu. Po nějaké té skleničce Moëtu mě napadla úplná hloupost: Co kdybych vyšel z hotelu bosý a šel tak na nákup do nejbližšího supermarketu? Co si o mně jiní pomyslí? Co si pomyslí o člověku, který bez bot kráčí v zimě při -10 °C? **Uvědomil jsem si, že mi je úplně jedno, co si o mně pomyslí. Bral jsem to jako výzvu.** Výzvu udělat něco jinak, než se ode mě očekává. A co se